

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 147

гр. Перник, 01 юли 2014 г.

Административен съд Перник, в закрито съдебно заседание на първи юли през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: СЛАВА ГЕОРГИЕВА

При секретаря....., като разгледа докладваното от съдията Георгиева административно дело № 441 по описа за 2014г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред Административен съд Перник е образувано по искова молба, подадена от М.С.А.,*** против Дирекция за национален и строителен контрол с претенция ответника да бъде осъден да му заплати направени разноски за адвокатски хонорар по НАХД № 473/2012г. по описа на районен съд Перник, както и да му бъде възстановена неоснователно платената “глоба”.

Исковата молба е депозирана в Софийски районен съд и е образувано ГД № 58486/2012г. по описа на същия съд. Проведено е съдебно производство. В хода на произнасяне е постановено определение от 19.08.2013г., по ГД № 58486/2012г., с което състава при СРС е приел, че така предявения иск е подсъден на административен съд Перник и е изпратил по компетентност делото. Приел е, че с исковата молба се търсят обезщетения за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, които спорове са подведомствени на административните съдилища, поради което е прекратил производството по делото и го е изпратил по подсъдност на Административен съд Перник.

От обстоятелствената част на исковата молба се установява, че ищецът претендира, че ответникът му е нанесъл имуществени вреди, които подлежат на обезщетяване. С наказателно постановление № Пк-2-РДНСК-11 от 11.03.2009г. издадено по реда на ЗАНН му е наложено административно наказание “глоба” за нарушение на чл. 157, ал. 5 от ЗУТ във вр. с чл. 233 от ЗУТ. Наказателното постановление е отменено по съдебен ред, поради което според ищеца е налице основание за предявяване на иск по с правно основание чл. 49 от Закона за задълженията и договорите. Според изложеното в исковата молба, ответника дължи направените разноски в НАХД № 473/2012г. на районен съд Перник срещу наказателното постановление, издадено от служител при ответника в качеството му на административно наказващ орган. За обжалването на това наказателно постановление ищецът е ангажирал адвокат и му е заплатил договорено възнаграждение.

Основание за ангажиране отговорността на ДНСК е чл. 49 от ЗЗД, във вр. с чл. 45 от ЗЗД, като в конкретния случай се касае за наказателно постановление № Пк-2-РДНСК-11 от 11.03.2009г., отменено по надлежния ред с решение № 575 от 10.07.2012г. по НАХД № 473 от 2012г. по описа на районен съд Перник, оставено в сила с решение № 266 от 01.10.2012г. по КНАХД № 251 от 2012г. по описа на Административен съд Перник. В хода на производството не са присъждани разноски, поради което за ищеца е налице правен интерес да предяви иск по граждански ред за вреди.

Въз основа на изложеното настоящия съдебен състав намира, че делото не е подсъдно на Административен съд Перник, по следните съображения:

Безспорно е, че ищцовата претенция се базира на наказателно постановление, което е отменено. Но, това наказателно постановление, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК от една страна, а от друга дейността на администрацията по реда на ЗАНН не е типична административна дейност. Чрез наложеното административно наказание, наказващия орган реализира държавната

наказателна репресия, като лицето бива признато за виновно в извършването на административно нарушение чрез издаване на наказателно постановление имащо юрисдикционен характер.

Разпоредбите на ЗОДОВ в конкретния случай са неприложими. В чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е посочено в кои случаи отговорността на административните органи може да се търси по специалния ред и при прилагане на установените от АПК процесуални правила. Изискването е вредите да са настъпили “при и по повод изпълнение на административна дейност” и при наличие на индивидуален административен акт. След като при издаване на наказателното постановление органът не е осъществявал административна дейност, а не е и налице индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 21 от АПК, то и отговорността на ответника не следва да се ангажира по реда на ЗОДОВ, а по общия граждански ред, така както е предявена. Изхождайки от петитума на исковата молба заявената претенция касае единствено присъждане на адвокатско възнаграждение, което по своята същност е облигационно правоотношение. Тъй като в случая искът е за обезщетение именно на вреди, представляващи понесени съдебни разноски, настъпили вследствие административно-наказателно производство, то производството по репарирание на тези вреди следва да се проведе по общия исков ред, като искът е с правна квалификация чл. 49 от ЗЗД, така както е предявен. Той не намира своето правно основание в чл. 1 от ЗОДОВ, доколкото заявената с него претенция не попада в приложното поле на тази разпоредба на специалния закон.

С определение от 19.08.2013г., постановено по ГД № 58486/2012г. състав при СРС е прекратил производството по делото и е изпратил същото по подсъдност на АС-Перник, без изложени конкретни доводи.

Ищцовата претенция, съобразно обстоятелствената част и петитума на иска не попада в кръга на визираните от чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК иски за обезщетения, изключени от подведомствеността на гражданския съд за непозволено увреждане. Искът на А. е за обезщетение на вреди, представляващи понесени съдебни разноски, настъпили вследствие административно-наказателно производство и производството по репарирание на тези вреди следва да се проведе по общия исков ред, като искът е с правна квалификация чл. 49 от ЗЗД. Той не намира своето правно основание в чл. 1 или чл. 2 от ЗОДОВ, доколкото заявената с него претенция не попада в приложното поле на тези разпоредби на специалния закон. В тази връзка са и определения на смесените петчленни състави постановени по Административни дела № 67/2011г.; № 68/2011г.; № 70/2011г.; 71/2013г.; № 4/2014г.; 27/2014г..

Мотивиран така решаващия състав намира, че ще следва да повдигне спор за подсъдност между Административен съд Перник и Софийски районен съд /с оглед изборната подсъдност, заявена и в исковата молба/, който да бъде решен от смесен състав по чл. 135, ал. 4 от АПК, а образуваното административно дело да бъде прекратено.

По отношение на втория обективно съединен иск за възстановяване на неоснователно платената “глоба” наложена с наказателно постановление № Пк-2-РДНСК - 11 от 11.03.2009г., административен съд Перник намира, че същият не попада в кръга на визираните от чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК иски за обезщетения, подсъдни на административните съдилища, по следните съображения: Предявената претенция за възстановяване на събраната “глоба” по НП № Пк-2-РДНСК-11 от 11.03.2009г. издадено от началника на РДНСК не подлежи на възстановяване по исков ред. Глобата, представлява публично държавно вземане и като такова подлежи на възстановяване по специалната процедура, предвидена в ДОПК. Затова, в тази част, делото следва да се прекрати и да бъде изпратено по компетентност на ДНСК.

Водим от изложеното и на основание чл. 130, ал. 4 от АПК и чл. 135, ал. 1, във вр. с ал. 4, съдия при Административен съд Перник

О П Р Е Д Е Л И:

ПОВДИГА спор за подсъдност на производството по делото между Административен съд Перник и Софийски районен съд.

ИЗПРАЩА делото на смесения състав по чл. 135, ал. 4 от АПК чрез Върховен административен съд за произнасяне относно подсъдността.

ИЗПРАЩА, на основание чл. 130, ал. 4 от АПК, делото, в частта, по отношение на предявеното искане за възстановяване на събраната по НП № Пк-2-РДНСК-11 от 11.03.2009г. издадено от началника на РДНСК “глоба” в размер на 200 лева на Дирекция Национален строителен контрол по подведомственост.

Прекратява производството по административно дело № 441/2014г. по описа на Административен съд Перник.

Определението в частта, с която делото е изпратено по подведомственост, може да бъде обжалвано от страните, в 7-мо дневен срок, с частна жалба чрез Административен съд Перник пред Върховен административен съд. В останалата част, определението не подлежи на обжалване.

Съдия:/п/